O AMPLĂ ACȚIUNE PE PLAN NAȚIONAL PENTRU PROMOVAREA SPIRITULUI DE ECONOMIE

Poporul nostru se află angajat plenar, cu toate resursele lui materiale și spirituale, cu întreaga sa inteligență și putere de muncă, într-o măreață operă de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate, al cărei contur a fost atît de precis trasat de către Congresul al X-lea al P.C.R. și Conferința Națională a partidului.

Sîntem cotidian martori și părtași ai hotărîrii cu care eroica noastră clasă muncitoare înfăptuiește neabătut programul vast de progres și prosperitate elaborat de marele sfat al comuniștilor, ai entuziasmului cu care toată națiunea română participă la grabnica lui transpunere în viață.

Trăim perioada istorică a unei minunate ctitorii sociale, menită să dea urmașilor noștri nu numai posibilitatea unui trai îmbelșugat, dar să le lase imaginea abnegației și responsabilității cu care părinții și bunicii lor s-au îngrijit de destinele țării.

Programul elaborat de către Conferința Națională — un program îndrăzneț, de lungă viziune — s-a sprijinit, înainte de toate, pe capacitatea creatoare a poporului, pe posibilitatea lui de mobilizare, pe iscusința lui de a găsi soluțiile cele mai ingenioase pentru rezolvarea unor sarcini de foarte mare anvergură.

Însușindu-și integral documentele Conferinței Naționale, oamenii muncii au reușit să le înscrie în perimetrul practicii, să le îmbogățească și să le mărească amplitudinea, prin inițiative creatoare, expresia patriotismului și, deopotrivă, a atașamentului deplin față de politica înțeleaptă a partidului nostru.

AGENDA POLITICĂ A SĂPTĂMÎNII

De pildă, vibranta chemare de a îndeplini PLANUL CINCINAL ÎN PATRU ANI ȘI JUMĂTATE pe ansamblul economiei naționale a avut un ecou atît de prelung și a putut deveni lozinca la ordinea zilei tocmai datorită faptului că oamenii muncii au cunoscut pe deplin posibilitățile existente în fiecare unitate, resursele de care dispun, iar ca o necesitate imperioasă pentru atingerea deplină a acestui țel, a pornit din mase INDEMNUL PATRIOTIC DE A SE ELIMINA RISIPA SUB TOATE FORMELE EI.

Legea oricărei activități productive este EFICIENȚA. În lumina acestui adevăr, spiritul de bun gospodar al avutului obștesc, economia de muncă și de materiale, de timp și de bani, trebuie să se manifeste în activitatea de zi cu zi a fiecăruia dintre noi. Din resursele de care dispunem, în timp minim, cu mai puțină muncă fizică și materie primă, dar cu mai multă gîndire, să dăm economiei țării valori de întrebuințare utile, de înaltă calitate. Toate acestea presupun întronarea, pretutindeni, a unui climat muncitoresc de exigență și răspundere, o mai bună organizare în toate domeniile de activitate. Climat care să mobilizeze puternic colectivele în lupta pentru eficiență, să ridice în calea risipei — mică sau mare, de orice fel ar fi ea — o barieră de netrecut!

Fără îndoială, că și în mișcarea sportivă există încă suficiente resurse pentru realizarea de economii, pentru folosirea mai eficientă a fondurilor existente. Ne gîndim că o importantă sursă de reducere a cheltuielilor poate fi utilizarea rațională a bazelor sportive, a utilajelor, a echipamentului, pentru prelungirea existenței lor, a termenelor de exploatare, pentru diminuarea la maximum a reparațiilor, remontului și renovărilor, acțiuni care înghit mulți bani din bugetul mișcării sportive.

Buna pregătire a sportivilor, creșterea măiestriei lor și, implicit, ridicarea calității și spectaculozității jocurilor și întîlnirilor pot aduce în tribune mai mulți spectatori, mărindu-se astfel veniturile cluburilor și asociațiilor sportive. Este și acesta un mod — am spune indirect — de a pune stavilă risipei.

Este cu putință să se mărească în mod considerabil eficiența mișcării sportive. Mai ales dacă, la toate nivelele, se va imprima unui asemenea mod de a gîndi și a acționa un caracter permanent.

AFLATĂ LA RĂSCRUCE DE DRUMURI

ECHIPA NAȚIONALĂ POATE GĂSI CALEA CEA BUNĂ

Cei ce iubesc fotbalul și nu se pot lipsi de plăcerile și necazurile produse de fotbaliști, discută, cei a căror meserie în ale scrisului este fotbalul, scriu și iar scriu, numai un punct de vedere oficial, al federației sau al Colegiului central de antrenori, lipsește. Întîlnirile internaționale cu Finlanda (1—1 la Helsinki) și cu Albania (2—0 la București) au trecut de mult dar concluziile oficiale sînt încă necunoscute. **Se pare că biroul federal pregătește „ceva" într-o suită de ședințe mai dese și mai închise decît pînă acum, fără ca să mai convoace, cel puțin pînă în prezent, o reuniune cu antrenorii echipelor de club divizionare A, așa cum a procedat la 2 octombrie, după cinci etape de campionat, după semiștecul de la Helsinki.**

Este clar că echipa națională se află la o răscruce de drumuri. Deși direcția este cunoscută, calificarea în turneul final al campionatului mondial 1974, **lotul reprezentativ, echipa și chiar conducerea lotului devin sub semnul întrebării din cauza slăbiciunilor din această toamnă și față că din acest punct de vedere răscrucea este reală și mai ales dificilă din toate punctele de vedere.**

După cum se știe, certificatul de naștere al actualei echipe reprezentative a țării este meciul cu Anglia (1—1 la Londra în 1969), din care cauză presa a botezat-o **„echipa de pe Wembley"** și apoi, retușurile și orice rezultat favorabil s-au înglobat în această denumire, oarecum romantică, flatantă, dar pînă la urmă nu atît de angajantă cît pretindea leagănul de decenii al fotbalului mondial, de îndată ce după trei ani regresul își arată amenințător colții.

Este însă adevărat că în acești trei ani „echipa de pe Wembley" a scris pentru istoria fotbalului românesc cele mai frumoase pagini, în turneul final al campionatului mondial 1970 din Mexic și în Campionatul european 1972, unde a ajuns pînă la porțile semifinalelor. **Un ansamblu de măsuri favorizant pentru echipa națională, pus în practică de F.R. Fotbal și C.N.E.F.S., a slujit timp de trei ani o punere în valoare internațională a fotbalului nostru, în același timp fiind inevitabilă defavorizarea eșalonului intern, manifestată la timpul potrivit prin scăderea nivelului de joc în special al acelor cluburi care alimentau lotul reprezentativ. Întorși la echipele lor după satisfacții obținute în reprezentativa țării, internaționalii noștri scădeau subit randamentul la cluburi, pentru a reveni după aceea la noile convocări ale lotului.** Într-un fel, această atitudine era pozitivă pentru că este normal ca echipa reprezentativă să stimuleze mai mult decît echipa de club, **deși, pe altă față a problemei, era vorba de un potențial, mai cu seamă fizic, incapabil să facă față unor solicitări la nivelul internaționalilor din reprezentative de țări mai de mult consacrate, remarcabile atît în campionate cît și pe plan extern. ATINGEREA UNUI ASEMENEA NIVEL DE CĂTRE INTERNAȚIONALII NOȘTRI N-A FOST POSIBILĂ DIN CAUZA MENTALITĂȚII SUPERFICIALE ȘI ADESEA DATORITĂ INDISCIPLINEI.** Din acest punct de vedere, nu este de neglijat faptul că de multe ori chiar echipa națională a fost lipsită de aportul unor valoroși jucători, **de puține ori acest „nucleu Wembley", cu adausurile ulterioare, a putut să fie folosit în totalitate.** Fandacsiile, uneori ale conducerii echipei, alteori ale unor jucători răsfățați, au lipsit de asemenea reprezentativa țării de posibilitatea de a obține rezultatele dorite de iubitorii fotbalului din țara noastră.

Vechiul nostru internațional **Lazăr Sfera,** la cei 60 de ani ai lui cu prezență și spirit tineresc, observa într-un interviu acordat ziarului „Sportul" : **„...Eu pun evoluția mai slabă din ultimele două luni** (n.r. a echipei reprezentative de fotbal) **pe seama refluxului intervenit după jocurile cu Ungaria.** (n.r. e vorba de cele trei partide cu Ungaria din sferturile de finală ale campionatului european).

Într-adevăr, deși după al treilea meci de calificare România — Ungaria de la Belgrad (17 mai 1972) care a semnat eliminarea echipei noastre din campionatul european, criticile au fost minimale, avînd în vedere faptul că echipa României stabilise un record în participarea sa la campionatul european, iar tripla întîlnire cu echipa Ungariei a însemnat la rîndul ei, cea mai bună realizare cu vechea și puternica rivală sportivă la fotbal, echipa Ungariei, **totuși, consecințele psihologice au fost mai puternice decît critica, mai ales că ansamblul favorizant de măsuri al federației și CNEFS, amintit la începutul articolului, a început să descrească și astfel preliminariile noului campionat mondial 1974 au fost abordate cu o pregătire puțin consistentă.** Din această cauză sezonul competițional 1972/73 a debutat sub semnul unui interes descrescînd față de perioada ultimilor trei ani, **de această dată nesatisfacția existînd pe ambele planuri ale fotbalului nostru, și intern și internațional. Nivelul de joc în campionat este slab, ca și cele două evoluții ale echipei naționale în primele două partide ale preliminariilor noului campionat mondial.**

Din păcate, punctul neclștigat la Helsinki, și jocul nesatisfăcător din partida de la București cu Albania, duc la un pesimism exagerat în rîndurile sportivilor, cluburilor și oficialilor angajați în preliminariile acestui campionat mondial. **Poarta calificării nu este larg deschisă, dar este întredeschisă și poate fi împinsă pînă la capăt dacă se vor lua repede cele mai nimerite măsuri.** Noi nu vom da soluții pentru că aceasta este treaba antrenorilor noștri, în același timp tehnicienii și specialiștii fotbalului nostru, ci ne vom rezuma la **sugestia de a se convoca Colegiul central al antrenorilor și antrenorii divizionari A pentru a se stabili direcțiile de lucru ale echipei naționale pentru efortul de calificare din luna mai 1973.**

După părerea noastră acest for component ar putea lua în discuție și hotărî asupra următoarelor probleme

1. — Dacă se mai acordă credit jucătorilor cu vechi stagii în echipa națională, jucători care într-o bună măsură se află în declin de formă și chiar valoare ? Dacă da, atunci lotului reprezentativ să i se acorde privilegiile din trecutul apropiat, de prioritate, din toate punctele de vedere, asupra campionatului : pregătire, turnee, etc.

2. — Dacă nu se mai acordă credit jucătorilor cu vechi stagii care se dovedesc „bătrîni" la 27—28 ani, atunci să fie alcătuit un lot reprezentativ în care Dobrin și Dumitrache să fie cei mai vîrstnici, să se lucreze cu un asemenea lot și o asemenea echipă începînd de la apropiatul joc amical cu reprezentativa Turciei de la sfîrșitul acestei luni. Să i se acorde de asemenea priorități de pregătire.

3. — Responsabilitatea personală a selecționabililor în pregătire și disciplină să fie condiția nr. 1 a prezenței în lotul reprezentativ.

4. — Să se stabilească conducerea echipei pentru această perioadă finală, o conducere întărită, cu oameni capabili să ajute la **REZOLVAREA PROBLEMEI NR. 1 A TENTATIVEI DE CALIFICARE : TOȚI INTERNAȚIONALII VALOROȘI, ECHIPA NAȚIONALĂ, ÎN CEA MAI BUNA FORMĂ ÎN PERIOADA ASALTULUI FINAL PENTRU CALIFICARE ÎN LUNA MAI 1973.**

Așteptăm cu interes măsurile pe care F. R. Fotbal și C.N.E.F.S. le vor lua în această direcție și care ni se par prioritare pentru pregătirea calificării.

Aurel NEAGU

CARNETUL SCRIITORULUI — EUGEN BARBU

ESENȚIALE

Am văzut duminică un cuplaj ce promitea mult și ne-a lăsat să vedem puține. Prilej, totuși, pentru a cugeta la lipsurile esențiale ale fotbalului nostru. Dar mai bine s-o luăm metodic.

Sportul studențesc, cum se știe, nu are o viață prea dulce. Promovarea în A a găsit această echipă cu jucători cam plafonați, ca să **nu** zic bătrîni. La toate astea trebuie adăugat că și noii veniți nu au clasa cerută de prima categorie. În meciul cu **Universitatea Craiova** a debutat binișor Lucaci, dar asta nu a însemnat nimic. Cu puțin timp înainte, același **team** pierduse doi jucători de bază : Pană și Dumitru Nicolae. Cauza ? Lipsa de disciplină ! Sîntem de acord că numai cu fierul roșu se mai poate face ceva în această mizerie a mediocrității, așa încît aprobăm măsurile dure, dacă sînt îndreptățite. Oricum, echipa ce învinsese cu 3—0 pe **Dinamo** nu avea în această zi strălucitoare de noiembrie nimic din acuratețea jocului acela memorabil. Exista mai multă voință de a învinge, dar atît. Jocul a fost înghesuit, confuz, dramatic cu toate astea, dar atît.

Universitatea Craiova se poate spune că s-a bătut singură. La 1—0 a retras pe Deselnicu în apărare și cu ratarea lui Bălan ce a urmat golului lui Marcu, victoria craioveană era pusă sub semnul îndoielii, ceea ce s-a și întîmplat. Nimic mai greșit decît să vrei să menții un rezultat care și așa nu părea deloc sigur, dată fiind decizia adversarului. Numai că antrenorul a hotărît ceea ce nici o echipă din lume nu ar fi făcut : să se apere atunci cînd conducea fragil. Dar se vede treaba că oaspeții voiau mai mult un meci nul decît o victorie, ceea ce au și obținut. Și aici apare prima defecțiune a fotbalului nostru : **spiritul defetist,** imprimat de la națională pînă la cel mai pîrlit club de Divizia B. În deplasare, egalitatea este egal aur, dar egalitatea vine greu mai ales cînd nu ataci deloc. Să se fi uitat oare celebra vorbă că cea mai bună apărare este atacul ?

Meciul al doilea opunea pe **Steaua, Universității Cluj.** Despre ultima echipă se știe că nu e în formă deloc. Dar lucrurile nu au stat deloc așa. Clujenii au jucat deschis, de la egal la egal și dacă nu exista arbitrul Mircea Bădulescu, care a acordat un **unsprezece metri** imaginar militarilor, nu am fi văzut echipa **roș-albastră** în fruntea clasamentului.

Ce s-a întîmplat de fapt ? **Steaua** nu are condiție fizică ! O să pară ceva strigător la cer, dar asta e realitatea. Începutul meciului i-a găsit pe bucureșteni într-o mare vervă de joc. Totul a durat un sfert de oră. Apărarea universitară a rezistat ce-a rezistat, pe urmă a cedat și ea pasul. Iordănescu a înscris necruțător din apropiere și se părea că vom asista la o partidă de-a șoarecele cu pisica, numai că **militarii** au căzut substanțial. Năstase a dispărut total din joc ; Dumitru, cel care făcea tot jocul prin **găuri** în adîncime (e, de altfel, alături de Dinu, singurul jucător român care știe să dea pasă lungă cu ristul în adîncime) s-a estompat în frumoasă după-amiază bucureșteană încărcată de soare și de fumuri de frunze. Prin minutul 36, Barbu a profitat de o neînțelegere a apărării militare și a egalat. Era 1—1, totul mergea greu, tocit pînă cînd a intervenit acest arbitru, **care ar trebui el** suspendat, nu Lică (care are vina de a fi protestat, dar să mă ierte Dumnezeu, și eu aș fi protestat la o asemenea nedreptate care costă un meci) și totul s-a încheiat într-un triumf nemeritat, pentru că acesta este adevărul : **Universitatea Cluj nu a jucat mai rău decît Steaua.**

Dar să ne întoarcem la **esențialele** anunțate : deci jucătorul român nu are condiție fizică pentru că trage la fit la antrenament, este clar. Al doilea : toate, dar absolut toate echipele joacă lateral, tot din lipsă de tehnicitate : nu se dă pas cu ristul înainte pentru că e mai ușor să arunci balonul cu latul, lateral, pe cîțiva metri. De aici lipsa de ritm, lipsa de spirit ofensiv. Jucătorii cară mingea, în loc s-o expedieze cu precizie la cel mai avansat partener. Mai există, apoi, o lipsă de răspundere flagrantă la cei puși în situația de a șuta și cu asta am spus tot. Înaintașii se invită unii pe alții și cînd trebuie să finalizeze, adversarul s-a și regrupat, cum e firesc. De aici, puținele goluri înscrise, de aici **nulurile** și la propriu și la figurat. Este un secret elementar, spus și răspus. Dar nimeni nu ia în serios semnalele noastre, pentru că e mai ușor să trăiești în pace cu jucătorii decît să-i pui la muncă. De unde concluzia că federația întîi pe antrenori ar trebui să-i frece...

P.S. Dar nici cu arbitrul Chilibar nu mi-e rușine...